

Arrest

nr. 301 241 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 11 november 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 27 oktober 2021 (Eurodac).

1.2. Op 12 januari 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 30 september 2023.

1.3. Op 9 mei 2023 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 11 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/11/2021
Overdracht CGVS: 15/04/2022*

Jij had op 9 februari 2023 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u09 tot 17u52, je werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Jouw voogd, mevrouw D. en uw advocaat Meester Jaspaert loco Meester Baelde waren gedurende het ganse persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Jij, A.(...) B.(...) ([...]09/2005), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. Je werd geboren in het dorp Kodo van het district Narang in de provincie Kunar. Je ging tot de 7de graad naar school en volgde ook enkele maanden les aan de madrassa. Over jouw vader heb je geen nieuws. Jouw moeder woont nog met jouw vier broers en drie zussen in het dorp.

Je diende Afghanistan te verlaten vanwege problemen met de taliban. Jouw vader werkte bij het Afghaanse ministerie van defensie. Jij was hiervan niet op de hoogte en dacht dat hij als arbeider in de stad Jalalabad werkte. Tijdens de uitoefening van zijn job raakte hij gewond en diende hij 4 maanden opgenomen te worden in het ziekenhuis. Na 4 maanden kwam hij naar huis maar zijn toestand was nog steeds niet goed. Na twee dagen diende hij terug naar het ziekenhuis te worden gebracht. De volgende dag ging je bij een vriend spelen. Normaal kwamen jouw moeder of zus jou tegen de avond halen maar deze keer kwam jouw zus pas 's avonds laat. Toen je thuis kwam zag je dat het hele huis rommelig lag. Je vroeg wat er was gebeurd en jouw moeder vertelde dat de taliban waren langsgesproken. Ze zeiden dat jouw vader voor de ongelovigen werkte en hij gestraft diende te worden. Daarnaast hadden ze ook naar jou gevraagd. Jouw moeder had de taliban verteld dat jouw vader opnieuw naar het ziekenhuis was en dat jij met hem mee was gegaan. Toen je ging slapen maakte jouw moeder jou na enkele uren wakker omdat de taliban opnieuw aan de deur stonden. Je werd snel naar het huis van jouw burens gebracht en de volgende dag haalde jouw oom, moederszijde jou daar op. Hij heeft je in een wagen gezet en zo vertrok je uit het dorp. Je reisde naar Nangarhar en vervolgens verder naar Kabul. Vervolgens heb je het land verlaten. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 11 november 2021 kwam je aan in België en op 17 november 2021 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend, als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban wegens de werkzaamheden van je vader voor het leger.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten neer: jouw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument), de kopie van de taskara van jouw vader, een kopie van jouw vaders studentenpaspoort uitgereikt in 2014, ziekenhuisdocumenten van jouw vader, een ziekenhuisdocument van jezelf omtrent een appendixoperatie, documenten van jouw vaders werk voor het leger (o.a. certificaten, bankkaart, legerbadge, vaccinatiekaart enkele foto's van zijn werk) en documenten over jouw scholing en studentenjob in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast werd er jou meegedeeld dat je indien je last zou hebben van hoofdpijn, als gevolg van een incident dat je onderweg naar België had, steeds een extra pauze mocht vragen (CGVS p. 11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader vermist is nadat hij in het ziekenhuis was beland als gevolg van een incident dat plaatsvond tijdens de uitoefening van zijn werk.

Jouw verklaringen hierover kunnen evenwel niet overtuigen. Jouw vader zou tot het moment dat hij gewond naar huis kwam nooit problemen gekend hebben met de taliban of bedreigingen ontvangen hebben (CGVS, p. 23). Hij zou gedurende zeker 12 jaar in het geheim voor het Afgaanse leger hebben gewerkt (CGVS, p. 14). Hoewel het mogelijk is dat iemand lang onder de radar blijft is het evenwel opmerkelijk dat hij hier 12 jaar lang in slaagde. Immers blijkt uit jouw verklaringen toch een zeker talibanaanwezigheid in het dorp (CGVS, p. 12, 14). De mullah en de dorpsouderen lijken de taliban genegen te zijn (CGVS, p. 24, 25) en ook waren de taliban aanwezig in de regio (CGVS, p. 12, 20). Wat er ook van zij, jouw vader raakte gewond tijdens de uitoefening van zijn job waardoor hij, na 4 maanden in het ziekenhuis, naar huis kwam (CGVS, p. 19, 21). Na twee dagen thuis zou hij opnieuw naar het ziekenhuis gegaan zijn. Na de machtsovername van de taliban hebben jullie echter niks meer van hem vernomen (CGVS, p. 15, 22). Het is evenwel niet duidelijk of de taliban hem iets hebben aangedaan of dat hij is kunnen ontkomen. Uit de voorgelegde stukken omtrent zijn ziekenhuisopname zou hij in de periode van april 2021 (omzetting Afgaanse kalender 30/01/1400) in het ziekenhuis beland zijn, maar na de machtsovername zouden jullie geen nieuws meer hebben. Je vernam onderweg naar België dat de taliban het land hadden veroverd. Toen je in het begin aan je familie naar je vader vroeg gaven ze je weinig informatie (CGVS p. 22). Pas later, kort voor je eerste interview [op DVZ] zou je dan vernomen hebben dat ze niet weten waar hij is. Echter is het weinig geloofwaardig dat jouw familie jou eerst in het ongewisse zou gelaten hebben over het lot van jouw vader (CGVS p. 22). Immers stuurde jouw familie je in de eerste plaats naar het buitenland uit vrees voor de taliban wegens jouw vaders werkzaamheden. Dat ze dan informatie die van belang kan zijn voor jouw asielprocedure zouden achterhouden is niet aannemelijk. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de problemen van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. Wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie in de periode die volgde.

Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je toont aldus niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Zo kunnen er een aantal opmerkelijk vaststellingen gedaan worden die de geloofwaardigheid van je verklaringen niet ten goede komen. Zo verklaarde je bij de dienst kwetsbare personen op DVZ dat je Afghanistan had verlaten omdat jouw neven werkzaam waren voor de taliban en je problemen met hen had (zie fiche NBMV). Op het CGVS vertel je hierover echter niks. Je verklaart zelfs niemand te kennen die werkzaam is bij de taliban (CGVS, p. 20). Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd verklaar je dat je toen niet goed voelde en op straat leefde waardoor je niet goed wist wat je vertelde (CGVS, p. 26, 27). Dit kan echter niet overtuigen. Men kan aannemen dat de situatie toen voor jou niet gemakkelijk was maar dat neemt niet weg dat je de waarheid niet zou kunnen vertellen.

Er wordt van jou niet verwacht dat je je hele asielrelaas uit de doeken doet bij de dienst NBMV maar er wordt wel van jou verwacht dat je de juiste reden voor jouw vertrek opgeeft en hierover consequent blijft doorheen de procedure. Het CGVS ziet niet in hoe een moeilijke leefomstandigheden bij aankomst in België kunnen leiden tot het verkeerdelijk antwoorden op de vraag waarom je uit jouw land bent vertrokken (zie fiche NBMV, p. 3, 4). Verder zitten er ook tussen jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en jouw verklaringen op het CGVS enkele tegenstrijdigheden. Hoewel je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat het interview bij DVZ niet zo goed verlopen was omdat de tolk de hele tijd door het raam keek waardoor je hem niet goed begreep, blijven ze toch opvallend (CGVS, p. 4). Immers gaf je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen duidelijke fouten aan in jouw verklaringen afgelegd bij DVZ (CGVS, p. 4, 5). Je verwees slechts naar de leeftijd van jouw broer en zussen die verkeerd genoteerd werden (CGVS, p. 4). Zo verklaarde je op DVZ dat jouw vader verschillende telefonische bedreigingen kreeg alvorens de problemen begonnen (zie vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde je dan weer dat hij (en jullie) geen bedreigingen kregen voor zijn thuiskomst uit het ziekenhuis (CGVS, p. 23). Wanneer hierop wordt gewezen stel je dat je het niet weet (CGVS, p. 27). Wanneer er nogmaals wordt herhaald wat je vertelde bij DVZ verklaar je plots dat de taliban wel af en toe naar het dorp kwamen om naar jouw vader te vragen maar van telefoontjes weet je niks af (CGVS, p. 27). Dit kan niet overtuigen als verschoning. Je stelde immers heel duidelijk voor het CGVS dat er tot het moment dat jouw vader naar huis kwam van het ziekenhuis geen bedreigingen werden geuit tegen hem (CGVS, p. 23). Verder werd er bij DVZ niks gezegd over het feit dat de taliban naar jullie huis waren gekomen om jou te zoeken en te vragen jou naar de moskee te begeven (CGVS, p. 19, 24, 26 en Vragenlijst). Je verklaart dit door te stellen dat men op DVZ vertelde dat je kort je problemen diende te vertellen (CGVS, p. 27). Hoewel het interview op DVZ inderdaad kort is wordt er wel gevraagd een overzicht te geven van de belangrijke feiten die tot jouw vertrek hebben geleid (Vragenlijst, vraag 5), dat je dan zou nalaten te vertellen dat de taliban langskwamen en je als gevolg hiervan het land diende te verlaten omdat je niet goed wist wat je juist diende te vertellen is opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Verder wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban vanwege het werk van jouw vader en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, zoals ook blijkt uit jouw verklaring (CGVS, p. 25). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten.

Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel uit jouw verklaringen blijkt dat de mullah op woensdagavond sprak over de jihad (CGVS, p. 24) blijkt uit jouw verklaringen niet dat er een effectieve rekruteringspoging achter zat of een verregaande vorm van indoctrinatie. Je volgde slechts 4 à 5 maanden les aan de madrassa waar je les kreeg over de koran (CGVS, p. 11). Nadat je stopte met naar de madrassa gaan kwam de mullah nog enkele keren langs om te vragen of je terug zou komen (CGVS, p. 25). Je bleef echter bij je keuze en volgde geen lessen meer en dit had ook geen verdere gevolgen (CGVS, p. 25), wat er op wijst dat ze jou niet actief wilden rekruteren. Je bleef hierna nog anderhalf jaar in Afghanistan (CGVS, p. 11). Verder werd je door niemand gevraagd om toe te treden tot de taliban (CGVS, p. 24, 25) en werd er onderling onder de jongeren van het dorp niet gesproken over de taliban (CGVS, p. 25). Evenmin haalde je deze vrees aan op DVZ (zie Vragenlijst). Gezien dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban jou wilden rekruteren omwille van het werk van jouw vader (CGVS, p. 24). Dat ze jou zouden willen doden hebben omwille van deze reden staat in contrast met het feit dat ze jou zouden willen rekruteren. Het is niet duidelijk waarom de taliban zouden willen doden indien ze moeite zouden doen om jou te rekruteren.

De taliban zouden jouw vader, en jou, komen zoeken zijn de avond dat hij terug naar het ziekenhuis werd gebracht omdat zijn toestand was verslechterd. Die avond kwamen ze tweemaal langs (CGVS, p. 23, 24). De eerste keer was je bij een vriend aan het spelen, de tweede keer lag je te slapen en stuurde jouw moeder jou naar de bureu (CGVS, p. 19, 24). Echter zijn de taliban bij deze twee bezoeken gebleven (CGVS, p. 23). Ze hebben geen andere bedreigingen geuit aan jouw familie (CGVS, p. 24, 25). Na jouw vertrek zouden ze nog langsgesproken zijn maar je kan niet zeggen hoeveel keer (CGVS, p. 23, 26). Je hebt dit niet gevraagd. Ze zouden hierbij voornamelijk naar jouw vader vragen (CGVS, p. 26). Daarnaast weet je ook niet wat er verder nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 26). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Zo is het ook verbazingwekkend dat jouw familie tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS jou niet inlichtte over het feit dat ze geen contact meer hadden met jouw vader en hij dus vermist was (CGVS, p. 29). Jouw familie woont bovendien nog steeds in het dorp, zonder verdere problemen (CGVS, p. 13, 15).

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. Echter betreft het een fotokopie terwijl van fotokopies de authenticiteit niet is gewaarborgd. De documenten van het ziekenhuis tonen aan dat jouw vader in het ziekenhuis heeft gelegen. Het medisch document over jezelf kan evenmin jouw problemen met de taliban aantonen. De documenten betreffende jouw vaders werk en de foto's tonen aan dat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger en dit wordt hier niet betwist. Echter tonen deze documenten niet aan dat jij hierdoor problemen hebt gekend of zal kennen bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe toont slechts aan dat je post ontvangen hebt uit Afghanistan. Het is hierbij opmerkelijk dat deze enveloppe verstuurd werd door A.(...) R.(...), jouw vader (CGVS, p. 14). Volgens jou omdat jouw oom de taskara van jouw vader gebruikte om de post te versturen (CGVS, p. 28).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde

van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest

van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke (CGVS, p. 30).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 13), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de 7de graad naar school te zijn geweest in Afghanistan (CGVS, p. 9, 10) en heb je nog steeds contact met jouw familie daar (CGVS, p. 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De schooldocumenten en de documenten over jouw studentenjob hier in België kunnen evenmin bovenstaande vaststelling ombuigen. Betreffende jouw integratie in België dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/ of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school ging, Nederlands spreekt en hier vrienden en vriendinnen in de lokale gemeenschap hebt, betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet);

- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 1 van het VN-Vluchtelingenverdrag;

- juncto de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“Het CGVS haalt verschillende redenen aan waarom de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd werd. Daarnaast weidt de weigeringsbeslissing vooral uit over de algemene situatie in AFGHANISTAN, om aan te tonen dat deze geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

2.2.2.1 Met betrekking tot de vluchtelingenstatus

Het CGVS haalt enkele redenen aan om te argumenteren dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de kwetsbare positie waar verzoeker zich in bevindt. Verzoeker was immers nog minderjarig toen hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten. Deze beslissing haalt slechts zeer summier aan waarom de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd werd. De beslissing van het CGVS haalt meermaals aan dat het relaas van verzoeker "ongeloofwaardig" zou zijn, zonder hier duidelijke redenen voor aan te geven. Louter stellen dat de verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, zonder te duiden waarom het CGVS tot deze beslissing komt is niet afdoende om een weigeringsbeslissing te nemen. Van een zorgvuldig bestuur kan minstens verwacht worden dat het haar beslissing grondig motiveert. Louter stellen dat verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn zonder redenen hiervoor te geven, betreft geen afdoende motivering.

Ten eerste stelt het CGVS louter dat het niet aannemelijk zou zijn dat de familie van verzoeker niet op de hoogte bracht dat zij niet wisten waar zijn vader was. Er wordt hierbij gesteld: "Dat zij informatie die van belang kan zijn voor jouw asielprocedure zouden achterhouden is niet aannemelijk." Door dit te stellen gaat het CGVS voorbij aan de moeilijke situatie (wat betreft communicatie, contact met familie, het feit dat de familie evident niet weet wat al dan niet belangrijk is in het kader van een VIB in BELGIË...) waar vluchtelingen zich in bevinden. Verzoeker haalt zeer duidelijk het volgende aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13, 22 en 26]

Het is duidelijk dat verzoeker slechts zeer geringe contactmogelijkheden heeft met zijn familie. Hij hoort daarnaast nooit rechtstreeks van zijn moeder. Er is zeer weinig bereik waardoor de gesprekken nooit lang kunnen duren. Verzoeker verwijten dat hij niet uitgebreid over zijn problemen praat en hiernaar vraagt, alsook over de problemen van zijn vader en waar hij zou kunnen zijn, is niet correct. Gezien de zeer beperkte contactmogelijkheden is het normaal dat verzoeker hier niet gedetailleerd op kan ingaan. Het is duidelijk dat dit geen uitvoerige gesprekken betreffen. Dit is logisch op de vlucht. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker in deze precaire situatie op de vlucht niet uitvoerig alle problemen die zijn vader had/heeft besprak en hier meer duidelijkheid over vroeg. Bovendien is het niet abnormaal dat een moeder haar (minderjarig) kind probeert te beschermen en initieel niets zegt over het feit dat zijn vader vermist is. Verzoeker is immers nog zeer jong, heeft al zeer veel meegemaakt, en ziet evident enorm af van het feit dat hij zo ver weg van zijn ouders is. Horen dat zijn vader vermist is bezorgt hem natuurlijk nog meer zorgen en verdriet. Dat dit dus niet meteen vermeld wordt in de weinige contacten die hij heeft met zijn familie is niet meer dan normaal.

Wat betreft de kleine tegenstrijdigheden tussen de voorafgaande verklaringen en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dient erop gewezen te worden dat verzoeker van bij het begin aanhaalt dat het interview bij DVZ moeizaam verliep en dat de tolk allesbehalve geconcentreerd was op wat hij aan het vertellen was:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4]

Het is dus niet abnormaal dat er fouten in de notities van dit interview geslopen zouden zijn. Hetzelfde geldt wat betreft het interview bij aankomst in BELGIË als minderjarige.

Daarnaast wordt in de weigeringsbeslissing door het CGVS uitdrukkelijk het volgende aangehaald:

[citaat bestreden beslissing]

Het feit dat dit niet betwist wordt en dat internationale rapporten stellen dat familieleden op grond hiervan een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, brengt een hogere bewijslast met zich mee voor het CGVS.

Dit wordt bevestigd door de Verenigde Naties (Human Rights Council, Situation of Human Rights in Afghanistan, 4 March 2022):

[citaat voormelde bron, p. 6]

Ook uit het Country Guidance rapport van de EUAA blijkt het volgende:

[citaat voormelde bron, p. 16, 29, 53 en 55]

Aangezien het CGVS niet twijfelt aan het feit dat de vader van verzoeker werkzaam was bij de ANSF dringt een uitvoerige motivering zich op waarom verzoeker dit (objectief vastgestelde – zie supra) gevaar niet zou lopen.

Momenteel heeft verzoeker bovendien geen nieuws over zijn vader. Hij en zijn familieleden weten niet waar zijn vader zich bevindt (NPO p. 13, 15, 22, 29). Dit toont aan dat de vrees van zijn vader reëel is. Het feit dat hij dus vermist is, en verzoeker de eerste in lijn is na zijn vader, heeft tot gevolg dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Indien hij zou moeten terugkeren naar AFGHANISTAN, zou de taliban hem immers als zoon van zijn vader kunnen bedreigen/arresteren/... Het wordt letterlijk vermeld in het rapport van de EUAA (waar het CGVS zelf naar verwijst) dat dit een gegronde vrees betreft in hoofde van familieleden van voormalige overheidsmedewerkers.

Daarnaast hanteert het CGVS een vermoeden van fraude wat betreft de documenten van verzoeker:

[citaat bestreden beslissing]

Het komt het CGVS minstens toe de documenten in kwestie (inhoudelijk) te analyseren in plaats van ervan uit te gaan dat alle documenten uit AFGHANISTAN valse documenten zouden zijn. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel onderzocht en gemotiveerd worden. Er louter op wijzen dat het CGVS informatie heeft waaruit zou blijken dat er veel corruptie plaatsvindt in AFGHANISTAN is onvoldoende om te kunnen stellen dat de documenten die verzoeker neerlegt frauduleus zouden zijn. Kortom, de redenen die het CGVS aanhaalt om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren overtuigen niet. Het CGVS motiveert slechts zeer summier waarom het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Het komt het CGVS toe om grondig te motiveren waarom verzoeker niet zou kunnen geloofd worden met betrekking tot de feiten die plaatsvonden in Afghanistan en niet louter te stellen dat bepaalde verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn (maar tegelijkertijd het profiel van de vader niet in twijfel te trekken). Dit gebeurde in casu niet. In tegendeel, verzoeker toont met zijn consistente en geloofwaardige verklaringen wel degelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de taliban als familielid van iemand die bij de ANSF werkzaam was.

Daarnaast heeft verzoeker een verwesterd profiel. Het profiel van 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' kan vallen onder artikel 48/3, §4, b), d) en e) Vw. Enerzijds kan dit vallen onder "sociale groep". Afghanen met westerse levensstijl delen immers het kenmerk dat zij zich gedragen naar westerse waarden en normen en zich niet kunnen identificeren met de extremistisch islamitische normen die door de taliban worden gehandhaafd. Zij hebben aldus deze gemeenschappelijke identiteit die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Daarnaast kan dit ook vallen onder "godsdienst" en "politieke overtuiging". Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z). Het moet bij beide vervolgingsgronden gaan om gedrag dat gebaseerd is op een godsdienstige of politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden zodat het niet van de verzoeker kan verwacht worden dat hij dit opgeeft.

Het rapport van NANSEN (Nansen Profiel 3-21: De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan – stuk 5) haalt hier over aan:

[citaat voormelde bron]

Omtrent verwestering bepaalt het CGVS in haar weigeringsbeslissing het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Dit is niet correct in het specifieke geval van verzoeker én is een zeer selectieve lezing van de internationale landeninformatie die uit rapporten blijkt.

Verzoeker toont immers wél aan dat hij door terugkeer in het negatieve daglicht komt te staan van de taliban. Verzoeker is een zeer verwesterde minderjarige die enorm hard zijn best op school en hier ook zeer geliefd is (stuk 32, 33a-33e, 35a-35d). Zijn leerkrachten in het OKAN-onderwijs benadrukken hoe geïntegreerd, hardwerkend en gedreven verzoeker is (stuk 33a-33e). Ze benadrukken zijn zorgend karakter en stellen dat hij al zeer goed Nederlands spreekt (stuk 33a-33e).

Doordat hij het zo goed doet op school werd hij voor volgend schooljaar (2023-2024) ingeschreven in het reguliere onderwijs MIA om de opleiding tot zorgkundige te starten (stuk 34). Hij volgde dit jaar ook al stage in deze school en de leerkrachten zijn heel blij met zijn komst. Het wordt door al zijn begeleiders bevestigd dat hij een zeer zorgend persoon is en dat deze richting hem dus op het lijf geschreven staat. Verklaringen schetsen immers volgend beeld van verzoeker:

[Stukkenbundel, stuk 33a]

En ook:

[Ibid., 33b]

En ook:

[Ibid., stuk 33c]

En ook:

[Ibid., stuk 33d]

En ook:

[Ibid., stuk 33e]

Naast school, deed hij ook al diverse studentenjobs in BELGIË. De werkgevers zijn unaniem over zijn respectvolle, betrouwbare en correcte houding (stuk 37a en 37c). Ook de vrijwilligers in het Rode Kruis opvangcentrum bevestigen dit beeld van verzoeker:

[Ibid., stuk 35a]

En ook:

[Ibid., stuk 35c]

Ook de andere verklaringen schetsen dit zelfde beeld (stuk 32, 35b, 35d).

Het is duidelijk dat verzoeker een zéér geïntegreerde jongeman is die zich inzet voor de Belgische samenleving en ook elke kans met beide handen grijpt om dit te blijven doen. Hij volgt vanaf volgend

schooljaar de opleiding zorg aan de school MIA. Verpleegkundige/zorgkundige staat nog steeds op plaats één in de knelpuntberoepen lijst, dit is dus broodnodig. Verzoeker wenst op deze manier te blijven bijdragen aan de Belgische samenleving en zou zo een grote meerwaarde kunnen zijn voor de Belgische samenleving.

Het is duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf in BELGIË enorm gevormd werd door zijn omgeving. De verklaringen bevestigen dit. Hij is zeer geïntegreerd en heeft zich gevormd naar de Belgische normen en waarden. Hij zou zich onmogelijk nog kunnen aanpassen aan de strikt extremistische waarden en normen van de taliban.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat verzoeker in AFGHANISTAN slechts zeer kort naar de madrassa ging:

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11]

Verzoeker is dus absoluut niet grondig geschoold wat betreft zijn geloof en de waarden en normen die hierbij horen. Hij gaat ondertussen al veel langer in BELGIË naar school dan dat hij ooit naar de madrassa geweest is. Dit draagt ertoe bij dat hij veel meer naar Westerse waarden en normen gevormd is dan naar de waarden en normen van de taliban.

Hoewel verzoeker het feit dat hij zo gevormd is naar de Belgische normen en waarden waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar AFGHANISTAN ook aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud, houdt het CGVS hier geen rekening mee:

[Ibid., p. 30]

Hierbij dient erop gewezen te worden dat verzoeker nog minderjarig is en AFGHANISTAN al verliet toen hij slechts 15 jaar oud was. Hij heeft bijzonder vormende jaren van zijn leven doorgebracht in BELGIË. Tijdens deze vormende jaren werd hij ook effectief gevormd naar de Belgische waarden en normen, wat bevestigd wordt door de verschillende verklaringen die worden voorgelegd (stuk 32, 33a-33e, 35a-35d). Hierdoor kan hij zich niet meer gedragen naar de normen van de taliban, doordat de Belgische/westerse waarden en normen dermate geïnternaliseerd zijn bij verzoeker. Hij kan zich dan ook niet anders gedragen dan hij is, de kans dat hij bij de taliban door de mand zou vallen is enorm groot. Dit moet natuurlijk ook samen bekeken worden met het feit dat verzoeker zoon is van een voormalige overheidsmedewerker. Dit staat niet los van elkaar. Dit alles samengeteld zorgt ervoor dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar AFGHANISTAN.

Het feit dat het CGVS aldus aanhaalt dat indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit zou gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden is niet correct en is een zéér selectieve weergave van wat de rapporten van het Europees Asielagentschap en andere internationale organisaties omschrijven. Er dient hierbij gewezen te worden op het recente NANSEN-rapport (van 18.10.2022 – stuk 6) dat de bevindingen van het CGVS in een ander daglicht plaatst, nuanceert en zelfs tegensprekt.

De EUAA merkt individuen die gepercipieerd worden als verwesterd of daadwerkelijk verwesterd zijn wel degelijk aan als risicogroep. Ook UNHCR erkent dat personen die de Afgaanse sociale waarden en normen overtreden tot een risicogroep behoren. Verwesterd zijn of aanzien worden als verwesterd kan dus wél vervolging of ernstige schade met zich meebrengen in AFGHANISTAN. NANSEN stelt bovendien: [citaat NANSEN NOTE 3-22 Afghanistan: “Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”]

In het kader van de verwestering is het dan ook van primordiaal belang dat naar de meest recente en actuele informatie wordt verwezen, aangezien de talibanovername plaatsvond in augustus 2021. Informatie over de gevolgen van terugkeer naar AFGHANISTAN na een jarenlang verblijf in EUROPA die dateert van voor deze datum is dus niet meer relevant. De situatie waarbij de taliban de macht heeft over het volledige land is immers noodzakelijk om een waarheidsgetrouwe inschatting te kunnen maken over de gevolgen bij terugkeer.

Over het specifieke risico van geweld bij terugkeer wordt door NANSEN het volgende gesteld:

[Ibid.]

Op vandaag zijn er amper cijfers over het aantal personen dat vanuit EUROPA terugkeerde naar AFGHANISTAN. Er moet alleszins van worden uitgegaan dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders naar AFGHANISTAN uit de buurlanden afkomstig is. In het jaar 2021 keerden 1363 Afghanen terug naar AFGHANISTAN. 868 mensen hiervan kwamen uit IRAN, 437 uit PAKISTAN en 58 uit andere landen, waaronder INDIA, AZERBEIDZJAN, TAJIKISTAN, KAZAKHSTAN en RUSLAND4 (stuk 7 en 8). Terugkeerders uit EUROPA werden dus niet gerapporteerd.

Onder andere om deze reden gaat de assumptie van het CGVS (nl. dat als er geen rapportering is, er wel geen problemen zullen zijn) niet op. De terugkeer uit EUROPA is immers nagenoeg onbestaande, dan kunnen er evident geen problemen of geweld gerapporteerd worden. Momenteel vindt er ook vanuit BELGIË geen gedwongen, noch vrijwillige, terugkeer plaats (stuk 9).

In het jaar 2022 keerden 6424 Afghanen terug naar AFGHANISTAN. 6029 ervan kwamen uit PAKISTAN, 372 uit IRAN en 23 uit andere landen, waaronder TAJIKISTAN, AZERBEIDZJAN en RUSLAND (stuk 31). Het is duidelijk dat er geen sprake is van terugkeerders vanuit Europa.

Het is dus duidelijk dat het CGVS assumpties en vaststellingen doet over zaken waarover internationaal niets gerapporteerd werd. Het CGVS baseert zich hiervoor dus allerminst op correcte en actuele informatie die de risico's bij terugkeer in kaart brengt in de huidige maatschappelijke en politieke context in AFGHANISTAN (i.e. het bewind onder de taliban).

Bovendien wenst verzoeker hierbij te wijzen op de 'Guidance Note on Afghanistan' van UNHCR (van februari 2022 – zie stuk 28). Hierin wordt gesteld dat er op heden onvoldoende geweten is over de situatie in Afghanistan (en zeker over terugkeerders vanuit Europa) om hier objectieve vaststellingen, laat staan beslissingen, over te doen. Deze richtlijnen werden gebaseerd op wat objectief geweten is door UNHCR. Het is echter zeer moeilijk om te zien wat er aan het gebeuren is. Er zijn immers beperkingen aan onderzoek in AFGHANISTAN en er is veel onzekerheid momenteel over hoe de taliban handelt en beslist. Katinka RIDDERBOS gaf als Country Guidance Advisor bij UNHCR een uiteenzetting over de UNHCR richtlijnen tijdens de intervisie van NANSEN op 17.11.2022 (zie powerpoint als stuk 10). Zij stelde vast dat er momenteel enorm veel is dat niet geweten is. 60% van de journalisten die werkzaam waren in AFGHANISTAN voor de overname door de taliban stopte met werken. Er worden beperkingen opgelegd op internationale media. Daarnaast werd de Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) aan banden gelegd door de taliban. De taliban legt verplichtingen op aan mensenrechtenonderzoekers over hoe, waar en wanneer men onderzoekt. Bovendien is de primaire zorg van de Afghaanse bevolking momenteel overleven, hierdoor worden andere mensenrechtenschendingen minder vastgesteld of gerapporteerd. Dit wil niet zeggen dat deze er niet zouden zijn. Humanitaire organisaties kunnen enkel optreden onder bepaalde voorwaarden, opgelegd door de taliban. Doordat er slechts zeer beperkte, tot zelfs geen, rapportering is geeft dit ons geen enkele zekerheid over de mensenrechtensituatie in AFGHANISTAN. UNCHR roept dan ook op om heel voorzichtig te zijn met weigeringen ten opzichte van Afghanen.

Het is dus absoluut niet het geval dat er een veelheid aan bronnen is waardoor mensenrechtenschendingen bij terugkeer naar AFGHANISTAN kunnen worden uitgesloten. In tegendeel, op vandaag heeft geen enkele internationale organisatie duidelijkheid over de situatie voor terugkeerders doordat de bronnen en het onderzoek sterk wordt gereguleerd door de taliban en doordat er nog géén terugkeerders vanuit EUROPA werden vastgesteld.

Het CGVS kan hier dus geen objectieve uitspraken over doen.

De UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 verduidelijken dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Per arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017 verduidelijkte de RvV dienaangaande reeds in een analoog dossier van een Afghaanse jongeman (stuk 11):

[citaat voormeld arrest]

De RvV meent dat men niet kan twifelen over het feit dat de Afghaanse bevolking (en intussen effectief de Taliban als Afghaanse overheid) de jongeman als verwesterd kan aanzien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden (stuk 11).

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land enz. (EUAA Country Guidance: Afghanistan, p.79).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover in haar arrest van 22 maart 2023 reeds het volgende:

[citaat voormeld arrest]

Bovendien heeft verzoeker AFGHANISTAN verlaten in 2021. Hij was toen nog maar 15 jaar oud. Hij heeft aldus zijn vormende jaren in het Westen doorgebracht waardoor hij des te meer het gevaar loopt om vervolgd te worden aangezien hij zich niet kan gedragen naar de normen van de taliban en deze normen met harde hand worden afgedwongen. Het is voor verzoeker hierdoor niet mogelijk 'to play the game' (zoals uiteengezet in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk").

De RvV oordeelde bij arrest nr. 283.647 van 19 januari 2023 reeds in een analoog dossier:

[citaat voormeld arrest]

Door zijn verblijf in België en het feit dat hij al zo lang in België leeft en zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving zal het voor hem vanzelfsprekend enorm moeilijk/onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de taliban. Zeker aangezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban hun

reglementering met harde hand handhaaft. Meer nog, hij loopt door zijn westerse levensstijl en gedragingen het risico om vervolgd te worden door de taliban.

Eerst en vooral blijkt uit het rapport van de EUAA dat het huidige rechtskader zeer onduidelijk blijft:

[citaat EUAA-rapport, "Country Guidance: Afghanistan", p. 10]

De regels die de taliban uitvaardigt worden hoe dan ook met de harde hand afgedwongen:

[Ibid., p. 73 e.v.]

Dit zelfde rapport besluit hieromtrent:

[Ibid., p. 77 e.v.]

In het rapport van de EUAA van januari 2023 wordt aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-Islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (EUAA Country Guidance: Afghanistan, p. 78; 80-81). En dit bovenop het feit dat verzoeker zijn vader medewerker was van de voormalige overheid, hetgeen niet betwist wordt, wat het risico op vervolging evident nóg groter maakt.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. UNAMA stelt in haar rapport van september 2022 217 gevallen vast van wrede, onmenselijk en vernederende behandeling en bestraffing sinds de machtsovername, waarbij het in veel gevallen gaat om personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels (stuk 13 – p. 17).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan. (stuk 14) Aangezien verzoeker afkomstig is uit provincie KUNAR zijn in zijn regio de normen wel enorm veranderd. Verzoeker kan zich (na bijna twee jaar in het Westen) niet meer gedragen naar normen waar hij geen besef van heeft. Zeker aangezien één misstap hem zeer zuur zal komen te staan. Hij zal bovendien vervolgd worden door het hebben van een Westerse levensstijl (kledij, muziek, voorkomen, taal, accent...). Deze heeft hij volledig geïnternaliseerd, door dat hij ten volle deelneemt aan de Belgische samenleving. Zijn vormende jaren werden hier doorgebracht. Deze vorming tijdens deze belangrijke jaren in een mensenleven (14-16 jaar) wordt mee bepaald door het feit dat hij hier naar school gaat, werkt, plant om zorgkunde te gaan studeren vanaf volgend jaar, Nederlands leert... (stukken 32, 33a-33e, 34 en 35a-35d). Op de foto's die voorliggen blijkt daarnaast duidelijk dat hij zich de Westerse kledingstijl volledig eigen heeft gemaakt (stuk 36). Hij ging bovendien slechts zeer kort naar de madrassa in AFGHANISTAN en heeft zich nooit strikt gedragen naar de normen en waarden van de taliban. Daarnaast was zijn vader medewerker van de voormalige Afghaanse overheid, wat het risico op vervolging en perceptie van verwestering alleen versterkt.

Daarnaast blijkt uit de landeninformatie dat er sowieso een negatief beeld bestaat onder talibansympathisanten en talibansegmenten over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Mannen die naar Europa of de Verenigde Staten gaan wordt als verkeerd en verdacht beschouwd. Dit dus louter en alleen door het vertrek uit Afghanistan naar Westerse landen. (EUAA, Afghanistan – Targeting of Individuals Country of Origin Information Report, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_05_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_Individuals_EN.pdf (hierna: EUAA Targeting of Individuals), p. 50-51).

Verzoeker toont zijn gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst aan. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker (conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) dringt zich dan ook op. Dit enerzijds door het feit dat hij zoon is van een werknemer van de voormalige Afghaanse overheid en de problemen die hij hierdoor kende. Anderzijds, zal hij in Afghanistan als verwesterd beschouwd worden door de Westerse levensstijl die hij zich heeft toegeëigend. Hij geeft blijk van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken en gedragingen. Dit door zijn deelname aan de samenleving in België

2.2.2.1 Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

Voor het overige weidt het CGVS vooral uit over de algemene situatie in AFGHANISTAN, concluderende dat deze situatie de drempel van ernst niet bereikt om subsidiaire bescherming toe te kennen aan Afghanen en dat er in hoofde van verzoeker aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. Het reëel risico op ernstige schade moet bovendien veroorzaakt worden door gedragingen van actoren (artikel 48/5, §1 Vw.)

Eerst en vooral dient gewezen te worden op artikel 48/6, §5 Vw. (zie supra). Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat alle relevante feiten bekeken moeten worden. Dit dient uit verschillende bronnen te gebeuren en deze informatie moet aan de volgende kwaliteitsstandaarden voldoen (zie supra): Relevantie, Actualiteit, Nauwkeurigheid door middel van het gebruik van verschillende soorten bronnen, Nauwkeurigheid door middel van het gebruik van primaire bronnen, Beoordeling van de betrouwbaarheid van bronnen, Balanceren van informatie, Transparantie en traceerbaarheid.

Het CGVS verwijst hierbij voornamelijk naar het COI Focus rapport van de EASO en het Country Guidance: Afghanistan rapport van de EUAA van januari 2023. Dit rapport haalt daarnaast aan dat het onmogelijk is om al sluitende conclusies te trekken over de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

Er zijn daarnaast recente tendensen waarneembaar die het CGVS niet meeneemt in haar beoordeling. Zowel wat betreft de veiligheidssituatie als wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie staat AFGHANISTAN op dit ogenblik op de afgrond, dit door toedoen van het bewind van de Taliban.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat waar het CGVS in het verleden steevast verwees naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' uit 2018, hier nergens wordt verwezen naar de meer recente richtlijnen die gepubliceerd werden in februari 2022 (stuk 28). Aangezien het gaat om de meest toonaangevende internationale organisatie wat betreft de rechten van vluchtelingen mogen deze richtlijnen niet zomaar genegeerd worden. Dit zeker aangezien UNHCR expliciet aangeeft om nog geen beslissingen te nemen over de status subsidiaire bescherming en staten oproept om nog geen weigeringsbeslissingen af te geven. Daarnaast benadrukken zij dat gedwongen terugkeer naar AFGHANISTAN op heden onmogelijk is (stuk 28).

Wat de veiligheidssituatie betreft nam de VN Veiligheidsraad op 17 maart 2022 een resolutie aan waarin men stelde:

[citaat stuk 15 uit de stukkenbundel]

De Security Council Report rapporteerde ook in juni 2022 dat de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN verslechterd is:

[Ibid., stuk 16]

Ook het meest recente rapport omtrent de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN van de EUAA stelt dat de Taliban het meeste burgerslachtoffers maakt:

[citaat EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, p. 73]

VRT NWS berichtte op 2 september 2022 dat er zeker 18 doden gevallen zijn bij een bomaanslag nabij een moskee. Vermoedelijk was deze aanslag het werk van een stekking van Daesh (stuk 17).

Met deze recente wijzigingen in de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN enkele maanden na de machtsovername door de Taliban, werd door het CGVS te weinig rekening gehouden. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet) aan verzoeker dringt zich dan ook op gezien het willekeurige geweld en de zeer onveilige situatie voor burgers in AFGHANISTAN.

Ook de socio-economische en humanitaire situatie in AFGHANISTAN is er enorm op achteruit gegaan door toedoen van de Taliban. De situatie is er ontegensprekelijk schrijnend, waarbij momenteel 95% van alle Afghaanse gezinnen onvoldoende voedsel heeft en voedsel onzekerheid ervaart.

Het World Food Programme (hierna: WFP) bericht hierover:

[citaat stuk 18 uit de stukkenbundel]

Het WFP stelde daarnaast in haar "Food Security Update":

[citaat stuk 19b uit de stukkenbundel]

Meest recent, in september 2022 nog waarschuwde het WFP voor de honger en de humanitaire ramp die er deze winter zit aan te komen in AFGHANISTAN als er niet meer humanitaire hulp zal geboden worden (stuk 20).

De toonaangevende ngo Human Rights Watch bevestigt dit:

[citaat stuk 21 uit de stukkenbundel]

Ook het gezondheidssysteem in AFGHANISTAN staat op instorten sinds de overname van het land door de Taliban. De World Health Organisation (WHO) stelt:

[citaat stuk 22 uit de stukkenbundel]

Ook VRT NWS (bij monde van Rudi VRANCKX) publiceerde reeds verschillende krantenartikelen met betrekking tot de schrijnende situatie in AFGHANISTAN en waaruit de ernst blijkt van deze steeds erger wordende humanitaire situatie:

[citaat stuk 23 uit de stukkenbundel]

Ten overvloede kan hierover verwezen worden naar de vele rapporten en krantenartikelen die deze enorm precaire situatie in AFGHANISTAN bevestigen:

- VERLUYTEN Goran en EL HAJJI Hanaa (VRT NWS), "Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"", 29 november 2021, via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-in-afghanistan-staat-op-instorten/>;
- ABBASI Fereshta, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 maart 2022, via <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>;
- VAN POUCKE Sara (VRT NWS), "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022, via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aan-alarmbel-over-afghanistan/>;
- UN News, "Afghanistan: Nearly 20 million going hungry", 9 mei 2022, via <https://news.un.org/en/story/2022/05/1117812>;
- IFRC, "Afghanistan: Hunger and poverty surge as drought persists", 17 juni 2022, via <https://www.ifrc.org/press-release/afghanistan-hunger-and-poverty-surge-drought-persists>;
- ...

Het staat aldus buiten kijf dat de socio-economische situatie in AFGHANISTAN zeer precair is. Volgens het CGVS is deze enorm precaire situatie echter niet te wijten aan "gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet." (stuk 1)

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM werd geoordeeld dat de levensomstandigheden dermate ernstig waren in SOMALIË dat een schending van artikel 3 EVRM diende te worden aangenomen. In de zaak S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM dat er geen schending van artikel 3 EVRM was aangezien de situatie in AFGHANISTAN niet dermate precair was, aangezien:

- AFGHANISTAN een functionerende centrale regering en een functionerende infrastructuur had;
- AFGHANISTAN onder controle van de regering was, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuiden Centraal Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen;
- Er een aanzienlijke aanwezigheid van humanitaire hulporganisaties was (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest van 31 maart 2022 dat volgende kernvraag gesteld moet worden (op basis van de rechtspraak van het EHRM in de zaak S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 60367/10):

[citaat voormeld arrest]

De Raad oordeelt vervolgens dat het op basis van de op heden beschikbare informatie niet uit te sluiten valt of de Taliban de verantwoordelijke actor is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie. De omstandigheden op heden, en ten tijde van het arrest S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk van het EHRM, zijn bovendien volstrekt verschillend.

Er dient hierbij gewezen te worden op de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen die hierover wordt gemaakt en die integraal dient te worden bijgetreden:

[citaat stuk 25 uit de stukkenbundel]

Vluchtelingenwerk Vlaanderen besluit dan ook met de vaststelling dat de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghaanse onderdanen die bij een terugkeer naar AFGHANISTAN het risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in AFGHANISTAN dient te worden toegekend en beveelt deze beleidswijziging aan aan het CGVS.

Moest de Taliban er niet geweest zijn, was de socio-economische situatie van het land nooit zo ernstig geweest. Dit blijkt ook duidelijk uit het onderzoek dat de Wereldbank hierover voerde:

[citaat stuk 26 uit de stukkenbundel]

Vanaf het oprukken van de Taliban (in juli 2021) en het aan de macht komen van de Taliban (in augustus 2021) schiet de inflatie de hoogte in. Dat de overname van de Taliban hier aldus de hoofdzakelijke factor is, is duidelijk. De Taliban weigert zich te conformeren naar de internationale (mensenrechten)standaarden waardoor het land geen enkele vorm van steun meer krijgt vanwege andere landen. De Taliban heeft de mogelijkheid in handen om wél steun te verkrijgen van de internationale gemeenschap maar voert doelbewust hun eigen beleid waardoor miljoenen donaties misgelopen worden. Dit doelbewuste beleid van de Taliban zorgt ervoor dat de burgers van AFGHANISTAN de ergste socio-economische en humanitaire crisis ondergaan in jaren, waarbij miljoenen kinderen en volwassenen honger leiden en geen toegang hebben tot gezondheidszorg, voedsel...

De verwijdering naar AFGHANISTAN zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM omwille van de slechte humanitaire omstandigheden.

Het is aldus duidelijk dat de Taliban wel degelijk de grootste schuld treft over deze schrijnende humanitaire situatie in AFGHANISTAN, waardoor zij "gedragingen stellen als actor" in de zin van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven komt hierbij dat verzoeker ook een verwesterd profiel heeft. Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 1,5 jaar in BELGIË, hij gaat hier naar school, werkt hier, leert hier Nederlands, heeft hier vrienden gemaakt... Hij gedraagt zich naar Belgische waarden en normen. Dit dient niet enkel beoordeeld te worden in het kader van de vluchtelingenstatus van verzoeker maar ook in het kader van het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hierbij dient opnieuw te worden verwezen naar het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. In dat arrest oordeelde het EHRM onder andere over de situatie in het zuiden en centrum van Somalië, dat gecontroleerd wordt door Al-Shabaab. De manier waarop het EHRM de situatie in Somalië toetste aan het verbod op foltering in artikel 3 EVRM, biedt asielinstanties een richtlijn voor de beoordeling van de situatie in Afghanistan. Bij hun beoordeling ten aanzien van Afghanen, hanteren die instanties evenwel een onjuiste interpretatie van het arrest. Dit is ook het geval in casu.

Dr. Femke VOLLGELAAR, die deze beslissingen onderzoekt en onderzoek voert naar de motivering van asielaanvragen en de bewijsvoering voegt hieraan toe:

[citaat stuk 27 uit de stukkenbundel]

Dit is immers niet het geval. Verzoeker kan zich na een verblijf van bijna twee jaar in Europa niet meer conformeren naar de regels van de Taliban. De religieuze normen worden door de taliban zeer streng worden afgedwongen. Verzoeker weet niet welke deze normen zijn en gedraagt zich hier al meer dan twee jaar niet meer naar. Hij volgde ook slechts heel kort madrassa in AFGHANISTAN. Hij kan dus ook per ongeluk worden betrapt op het niet naleven van de strikte regels en hiervoor ter dood veroordeeld worden (zie supra). Dit is des te meer zo aangezien verzoeker zich enorm hard geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving (door school, werk, de vrienden die hij hier gemaakt heeft, het feit dat hij binnenkort de opleiding tot zorgkundige start,...). Hij heeft hier al veel vrienden gemaakt en gedraagt zich ten volle naar de Westerse waarden en normen.

Dit beleid van de taliban en deze behandelingen die worden gesteld wanneer de regels die de taliban oplegt niet worden nageleefd maken een schending uit van artikel 3 EVRM en vallen dus wel degelijk onder art. 48/4, §2, b) Vw.

Daarnaast maakt zijn profiel (familieid van medewerker van voormalige overheid, verwesterd, minderjarig) hem bovendien bijkomend kwetsbaar in de algemene situatie die nu in AFGHANISTAN heerst. Hierdoor valt verzoeker ook onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §1 Vw. Hij heeft immers een reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst. Zijn individuele profiel zorgt er namelijk voor dat de machtsovername door de Taliban (hoewel de situatie in AFGHANISTAN volgens het CGVS op zich niet afdoende ernstig is om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen) hij onmenselijke en/of vernederende behandeling vreest in zijn land van herkomst.

In het licht van het individuele vluchtrelaas van verzoeker en zijn profiel als verwesterde minderjarige, dringt zich dan ook een bescherming in toepassing van artikel 48/3 Vw. op. Minstens dringt zich de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op gezien de huidige veiligheidssituatie in AFGHANISTAN en de enorm prangende socio-economische situatie door toedoen van de machtsovername door de Taliban in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. Zulks kan door de RvV in volle rechtsmacht worden toegekend.

Ondergeschikt dringt zich minstens de verbreking van de bestreden beslissing op, waarbij zich alsdan een ernstig individueel onderzoek aandient, dat rekening houdt met de algemene situatie in AFGHANISTAN alsook met het individueel profiel van verzoeker zoals hierboven uiteengezet."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- landeninformatie (stukken 5-31);
- verklaring voogd met identiteitskaart (stuk 32a);
- aanstelling voogd (stuk 32b);
- verklaringen van leerkrachten met identiteitskaarten (stuk 33a t.e.m. 33e);
- inschrijvingsformulier MIA richting 5^e jaar basiszorg en ondersteuning (stuk 34);
- verklaringen medevrijwilligers met identiteitskaarten (stuk 35a t.e.m. 35d);
- foto's van verzoeker tijdens school en activiteiten (stuk 36);
- studentenovereenkomst WAM Denim (stuk 37a);
- loonfiche Randstad met verklaring werkgever (stuk 37b);
- loonfiche SUBEDI (stuk 37c);
- loonfiche Synergie met verklaring werkgever (stuk 37d).

2.1.2. In een aanvullende nota van 8 december 2023 brengt de commissaris-generaal het UNAMA-rapport, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 12 december 2023 herhaalt verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan (zowel gedwongen als vrijwillig) onmogelijk is. De verwestering van verzoeker en de hieraan gekoppelde vrees voor vervolging is niet onderzocht. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de situaties zeer analoog zijn aan de situatie van verzoeker.

Hij brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- stageovereenkomst van 20 oktober 2023 (stuk 1a);
- stagereglement en informatie over de stage van de school MIA te Brugge (stuk 1b);
- VDAB-brochure *“knelpuntderoepen 2023”* (stuk 2a);
- VRT NWS, *“16 Indiase verpleegkundigen aan de slag in Brugge woonzorgcentra: “In België vinden we amper personeel”* van 14 maart 2022 (stuk 2b);
- verklaring vervolgcoach L. V. N. (stuk 3);
- verklaring klastitularis J. D. (stuk 4);
- verklaring leerkracht D. C. (stuk 5);
- verklaring collega K. P. (stuk 6);
- verklaring werkgever E. V. (stuk 7);
- verklaring vrijwilliger A. T. (stuk 8).

Hij licht verder toe als volgt:

“Bij de bovenstaande geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen speelden de doorleefde getuigenissen van niet-belanghebbende derden vaak mee in de beoordeling van de Raad. Dit dient in casu ook zo te zijn. Uit deze getuigenissen van begeleiders, die verzoeker van zeer nabij hebben gevolgd doorheen zijn verblijf in België, kan dan ook een evolutie en groei in verzoekers persoon worden waargenomen, waarbij hij zich meer en meer loskoppelt van de waarden en normen, die van hem worden verwacht in een traditionele Afgaanse context, en zich openstelt en aansluiting vindt bij de Westerse waarden en normen. Deze getuigenissen schetsen een uitermate positief beeld van een zeer geïntegreerde, gemotiveerde en zorgende jongeman, die zich al enorm heeft aangepast aan de normen en waarden van de Belgische samenleving. Hij kan hierdoor onmogelijk terugkeren naar Afghanistan.

Alles in acht genomen zijn er in hoofde van verzoeker individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de Taliban zal komen te staan aangezien hij als verwesterd gepercipieerd zal worden.

In het bijzonder dragen volgende factoren daartoe bij: (i) het feit dat verzoeker al op vijftienjarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en naar Europa is gekomen; (ii) het feit dat hij al meer dan twee jaar in België verblijft (iii) het feit dat hij sinds zijn vijftien in België verblijft en dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht; (iv) het gegeven dat hij deelneemt aan de Belgische samenleving door zijn opleiding (na OKAN in het regulier onderwijs), de stages die hij in het kader van deze opleiding volgt en zijn studentenjobs (v) het feit dat hij Nederlands spreekt en schrijft; (vi) het feit dat hij meer specifiek de opleiding verzorging volgt en hierdoor duidelijk zeer geïntegreerd is en een zeer nuttige bijdrage kan leveren aan de Belgische samenleving (vii) het feit dat hij de Westerse waarden en normen heeft overgenomen hetgeen ook zeer duidelijk blijkt uit de getuigenissen van de niet-

belanghebbende derden die verzoeker omschrijven als een zorgende, gemotiveerde, zeer geïntegreerde jongeman; (viii) het feit dat zijn klederdracht allerm minst Afghaans is (v) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jongvolwassene lang genoeg uit het land is geweest om als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verzoeker loopt sinds zijn aankomst in België school (eerst OKAN en sinds september 2023 regulier onderwijs). Hij is ingeschreven volgt zeer consistent les en is altijd aanwezig. Hij tracht dan ook zo veel als mogelijk bij te leren en de Nederlandse taal onder de knie te krijgen. Hij is dus actief bezig met het leren van de Nederlandse taal ter bevordering van zijn verdere integratie in België. Dit toont daarenboven zijn wil aan om zich nog meer te verwesteren en waaruit dus kan worden afgeleid dat hij zich niet langer kan conformeren met de normen en waarden die verwacht worden door de Taliban indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Afghanistan. Het leren van een Westerse taal wordt door de Taliban als zeer negatief beschouwd:

“Other links to the Western countries, such as the teaching and learning of English language could also lead to violence by the de facto authorities. On 18 August 2021, two students were reportedly beaten by the Taliban while attempting to go to English classes, as it was considered ‘infidels language’. In January 2022, Afghan teachers employed at the British Council in Helmand Province were reportedly hiding from the Taliban out of fear of reprisals [Targeting 2022, 12.3, p. 187].”

(EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023/03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf, p. 78)

Verzoeker draagt, als (voormalig) niet-begeleide minderjarige, al bij aan de Belgische samenleving door naast naar school gaan ook te werken (momenteel bij Restaurant Bavet – bijlage 7). Hij draagt dus bij ten voordele van de maatschappij en heeft een positieve invloed op de Belgische samenleving. Verzoeker zet zich net in voor de Belgische maatschappij en heeft de bedoeling om zich verder te integreren in de Belgische samenleving aan de hand van tewerkstelling. Door zijn lange tewerkstelling is hij dan ook enorm geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Hij heeft zijn waarden en normen hiernaar gevormd en kan hierdoor onmogelijk nog leven onder het bewind van de taliban.

Naast werk en school integreerde hij ook meer in de Belgische samenleving door de vrienden die hij al maakte in België.

Daarnaast is zijn opleiding verzorging een duidelijk teken van verwestering. Verzoeker verzet zich hiermee onder meer duidelijk tegen de standaardrollenpatronen (man-vrouw) die door de taliban worden afgedwongen. Daarnaast integreert hij zich door deze opleiding en de hieraan gekoppelde stages nog meer in de Belgische samenleving.

Bovenstaande elementen tonen duidelijk aan dat verzoeker verwesterd is en zich ook nog verder wil integreren in België. Hij conformeert nu naar de Belgische normen en waarden en kan zich (wegens zijn lange verblijf in het Westen én zijn verwestering hierdoor) niet meer aanpassen aan de normen en waarden van de taliban. Bijgevolg loopt hij een risico op vervolging als iemand die behoort tot de sociale groep van verwesterende Afghanen moest hij moeten terugkeren naar Afghanistan. Hij kan zich niet langer conformeren met de normen en waarden opgelegd door de Taliban, wat hem een doelwit maakt voor de Taliban.

In het licht van het individuele vluchtrelaas en het verwesterde profiel van verzoeker, dringt zich dan ook een bescherming in toepassing van artikel 48/3 Vw. op. Minstens dringt zich de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en de enorm prangende socio-economische situatie door toedoen van de machtsovername door de taliban in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. Zulks kan door de RvV in volle rechtsmacht worden toegekend.

Ondergeschikt dringt zich minstens de verbreking van de bestreden beslissing op, waarbij zich alsdan een ernstig individueel onderzoek aandient, dat rekening houdt met de algemene situatie in Afghanistan alsook met het individueel profiel van verzoeker zoals hierboven uiteengezet.”

2.1.4. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting van 15 december 2023 brengt verzoeker nog 2 documenten bij met steunverklaringen van leerlingen van zijn klas, de adjunct-directeur en een leerlingenbegeleider.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing summier is en louter stelt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn zonder de redenen hiervoor te geven, stelt de Raad vast dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch verder op generlei wijze aannemelijk maakt dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdend met alle elementen van zijn zaak. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal alle elementen heeft betrokken die door verzoeker werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Tevens wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing een pertinente, omstandige en geïndividualiseerde motivering bevat, die steun vindt in het administratief dossier, en genoegzaam toelaat om na te gaan waarom verzoeker, rekening houdende met alle relevante feitelijke gegevens van zijn zaak, zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker stelt dat hij nog minderjarig was toen hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten en dat geen rekening is gehouden met zijn kwetsbaar profiel, merkt de Raad op dat tijdens de procedure wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 12 januari 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 15; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij slechts zeer geringe contactmogelijkheden heeft met zijn familie en dat er zeer weinig bereik is in Afghanistan, wijst de Raad erop dat dit louter blote beweringen zijn. De Raad is immers van oordeel dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om recente informatie aangaande zijn vader en zijn problemen in Afghanistan te vergaren, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader vermist is nadat hij in het ziekenhuis was beland als gevolg van een incident dat plaatsvond tijdens de uitoefening van zijn werk.

Jouw verklaringen hierover kunnen evenwel niet overtuigen. Jouw vader zou tot het moment dat hij gewond naar huis kwam nooit problemen gekend hebben met de taliban of bedreigingen ontvangen hebben (CGVS, p. 23). Hij zou gedurende zeker 12 jaar in het geheim voor het Afgaanse leger hebben gewerkt (CGVS, p. 14). Hoewel het mogelijk is dat iemand lang onder de radar blijft is het evenwel opmerkelijk dat hij hier 12 jaar lang in slaagde. Immers blijkt uit jouw verklaringen toch een zeker talibanaanwezigheid in het dorp (CGVS, p. 12, 14). De mullah en de dorpsouderen lijken de taliban genegen te zijn (CGVS, p. 24, 25) en ook waren de taliban aanwezig in de regio (CGVS, p. 12, 20). Wat er ook van zij, jouw vader raakte gewond tijdens de uitoefening van zijn job waardoor hij, na 4 maanden in het ziekenhuis, naar huis kwam (CGVS, p. 19, 21). Na twee dagen thuis zou hij opnieuw naar het ziekenhuis gegaan zijn. Na de machtsovername van de taliban hebben jullie echter niks meer van hem vernomen (CGVS, p. 15, 22). Het is evenwel niet duidelijk of de taliban hem iets hebben aangedaan of dat hij is kunnen ontkomen. Uit de voorgelegde stukken omtrent zijn ziekenhuisopname zou hij in de periode van april 2021 (omzetting Afgaanse kalender 30/01/1400) in het ziekenhuis beland zijn, maar na de machtsovername zouden jullie geen nieuws meer hebben. Je vernam onderweg naar België dat de taliban het land hadden veroverd. Toen je in het begin aan je familie naar je vader vroeg gaven ze je weinig informatie (CGVS p. 22). Pas later, kort voor je eerste interview [op DVZ] zou je dan vernomen hebben dat ze niet weten waar hij is. Echter is het weinig geloofwaardig dat jouw familie jou eerst in het ongewisse zou gelaten hebben over het lot van jouw vader (CGVS p. 22). Immers stuurde jouw familie je in de eerste plaats naar het buitenland uit vrees voor de taliban wegens jouw vaders werkzaamheden. Dat ze dan informatie die van belang kan zijn voor jouw asielprocedure zouden achterhouden is niet aannemelijk. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de problemen van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.”

Verzoeker wijst naar het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het niet betwist wordt dat zijn vader voor het Afgaanse leger heeft gewerkt en stelt dat dit een hogere bewijslast voor de commissaris-generaal met zich meebrengt. De Raad wijst in deze op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. De samenwerkingsplicht in dit artikel is geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zelf de door hem opgeworpen vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt en verwijst hiervoor naar de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie in de periode die volgde. Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je toont aldus niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Zo kunnen er een aantal opmerkelijk vaststellingen gedaan worden die de geloofwaardigheid van je verklaringen niet ten goede komen. Zo verklaarde je bij de dienst kwetsbare personen op DVZ dat je Afghanistan had verlaten omdat jouw neven werkzaam waren voor de taliban en je problemen met hen had (zie fiche NBMV). Op het CGVS vertel je hierover echter niks. Je verklaart zelfs niemand te kennen die werkzaam is bij de taliban (CGVS, p. 20). Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd verklaar je dat je je toen niet goed voelde en op straat leefde waardoor je niet goed wist wat je vertelde (CGVS, p. 26, 27). Dit kan echter niet overtuigen. Men kan aannemen dat de situatie toen voor jou niet gemakkelijk was maar dat neemt niet weg dat je de waarheid niet zou kunnen vertellen.”

In zoverre verzoeker verder zijn tegenstrijdige verklaringen tracht te verschonen door te stellen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeizaam verliep en dat de tolk allesbehalve geconcentreerd was, benadrukt de Raad dat verzoeker met dit verweer niet *in concreto* aantoont dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont hoe dit feit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarnaast werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de inhoud van de FICHE “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” niet zou overeenstemmen met zijn afgelegde verklaringen. De volgende concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd gehandhaafd: “*Er wordt van jou niet verwacht dat je je hele asielrelaas uit de doeken doet bij de dienst NBMV maar er wordt wel van jou verwacht dat je de juiste reden voor jouw vertrek opgeeft en hierover consequent blijft doorheen de procedure. Het CGVS ziet niet in hoe een moeilijke leefomstandigheden bij aankomst in België kunnen leiden tot het verkeerdelijk antwoorden op de vraag waarom je uit jouw land bent vertrokken (zie fiche NBMV, p. 3, 4). Verder zitten er ook tussen jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en jouw verklaringen op het CGVS enkele tegenstrijdigheden. Hoewel je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat het interview bij DVZ niet zo goed verlopen was omdat de tolk de hele tijd door het raam keek waardoor je hem niet goed begreep, blijven ze toch opvallend (CGVS, p. 4). Immers gaf je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen duidelijke fouten aan in jouw verklaringen afgelegd bij DVZ (CGVS, p. 4, 5). Je verwees slechts naar de leeftijd van jouw broer en zussen die verkeerd genoteerd werden (CGVS, p. 4). Zo verklaarde je op DVZ dat jouw vader verschillende telefonische bedreigingen kreeg alvorens de problemen begonnen (zie vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde je dan weer dat hij (en jullie) geen bedreigingen kregen voor zijn thuiskomst uit het ziekenhuis (CGVS, p. 23). Wanneer hierop wordt gewezen stel je dat je het niet weet (CGVS, p. 27). Wanneer er nogmaals wordt herhaald wat je vertelde bij DVZ verklaar je plots dat de taliban wel af en toe naar het dorp kwamen om naar jouw vader te vragen maar van telefoontjes weet je niks af (CGVS, p. 27). Dit kan niet overtuigen als verschoning. Je stelde immers heel duidelijk voor het CGVS dat er tot het moment dat jouw vader naar huis kwam van het ziekenhuis geen bedreigingen werden geuit tegen hem (CGVS, p. 23). Verder werd er bij DVZ niks gezegd over het feit dat de taliban naar jullie huis waren gekomen om jou te zoeken en te vragen jou naar de moskee te begeven (CGVS, p. 19, 24, 26 en Vragenlijst). Je verklaart dit door te stellen dat men op DVZ vertelde dat je kort je problemen diende te vertellen (CGVS, p. 27). Hoewel het interview op DVZ inderdaad kort is wordt er wel gevraagd een overzicht te geven van de belangrijke feiten die tot jouw vertrek hebben geleid (Vragenlijst, vraag 5), dat je dan zou nalaten te vertellen dat de taliban langskwamen en je als gevolg hiervan het land diende te verlaten omdat je niet goed wist wat je juist diende te vertellen is opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.”*

Verzoeker poneert dat de commissaris-generaal een vermoeden van fraude hanteert wat de documenten betreft die hij heeft neergelegd en stelt dat de documenten minstens inhoudelijk dienen geanalyseerd te worden. Verzoeker stelt bijkomend dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht moet worden en dat het onvoldoende is om er louter op te wijzen dat de commissaris-generaal informatie heeft waaruit zou blijken dat er veel corruptie plaatsvindt in Afghanistan. De Raad wijst er echter op dat het loutere feit dat de bestreden beslissing de bedenking maakt dat documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn, geen afbreuk doet aan het feit dat de door de verzoeker neergelegde documenten wel degelijk inhoudelijk zijn onderzocht.

De bestreden beslissing oordeelt echter dat deze documenten niet kunnen aantonen dat verzoeker problemen heeft gekend in Afghanistan of zal kennen bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst er bijkomend op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De volgende

correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd gehandhaafd:

“De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. Echter betreft het een fotokopie terwijl van fotokopies de authenticiteit niet is gewaarborgd. De documenten van het ziekenhuis tonen aan dat jouw vader in het ziekenhuis heeft gelegen. Het medisch document over jezelf kan evenmin jouw problemen met de taliban aantonen. De documenten betreffende jouw vaders werk en de foto's tonen aan dat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger en dit wordt hier niet betwist. Echter tonen deze documenten niet aan dat jij hierdoor problemen hebt gekend of zal kennen bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe toont slechts aan dat je post ontvangen hebt uit Afghanistan. Het is hierbij opmerkelijk dat deze enveloppe verstuurd werd door A.(...) R.(...), jouw vader (CGVS, p. 14). Volgens jou omdat jouw oom de taskara van jouw vader gebruikte om de post te versturen (CGVS, p. 28).”

Waar verzoeker verder nog verwijst op zijn verwesterd profiel, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt *in casu* dat hij een zeer verwesterde minderjarige is die zijn best doet op school en zeer geliefd is. Verzoeker legt getuigenissen neer van zijn leerkrachten alsook getuigenissen van zijn medevrijwilligers bij het Rode Kruis neer ter staving hiervan. Zijn leerkrachten in het OKAN-onderwijs benadrukken in de stukken die verzoeker heeft neergelegd hoe geïntegreerd en gedreven hij is. Ze benadrukken zijn zorgend karakter en stellen dat hij al zeer goed Nederlands spreekt. Verzoeker poneert verder dat hij reeds meer dan 1,5 jaar in België verblijft, hier werkt, naar school gaat en vrienden heeft. Verzoeker stelt dat hij in Afghanistan slechts zeer kort naar de madrassa ging en aldus niet grondig geschoold is wat betreft zijn geloof en de waarden en normen die gelden in Afghanistan. Hij stelt eveneens dat hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht in België aangezien hij Afghanistan verliet toen hij amper vijftien jaar oud was.

Verzoeker legt loonfiches neer, alsook foto's die zijn genomen op school en tijdens bepaalde activiteiten. In zijn aanvullende nota's legt hij een stageovereenkomst en stagereglement neer, een lijst van knelpuntberoepen, een nieuwsartikel, verklaringen van: a) zijn vervolgcoach, b) zijn klastitularis, c) zijn leerkracht, d) een collega, e) een medevrijwilliger, f) zijn werkgever, g) zijn klasgenoten, h) zijn adjunct-directeur en een leerlingenbegeleider.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds november 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielpprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4) ook al licht hij zijn activiteiten in België in het Nederlands toe ter terechtzitting. Hij heeft nog contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Bovendien is verzoeker tot de zevende graad naar school geweest in Afghanistan of het tweede middelbaar (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10; DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. Het gegeven dat verzoeker een zorgrichting

studeert en een beroep in de zorg, zoals verpleegkundige, een knelpuntberoep betreft, leidt niet tot een ander besluit over de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verzoeker stuurt met dit betoog aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad treedt de bestreden beslissing tot slot nog bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“ Verder wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban vanwege het werk van jouw vader en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, zoals ook blijkt uit jouw verklaring (CGVS, p. 25). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel uit jouw verklaringen blijkt dat de mullah op woensdagavond sprak over de jihad (CGVS, p. 24) blijkt uit jouw verklaringen niet dat er een effectieve rekruteringspoging achter zat of een verregaande vorm van indoctrinatie. Je volgde slechts 4 à 5 maanden les aan de madrassa waar je les kreeg over de koran (CGVS, p. 11). Nadat je stopte met naar de madrassa gaan kwam de mullah nog enkele keren langs om te vragen of je terug zou komen (CGVS, p. 25). Je bleef echter bij je keuze en volgde geen lessen meer en dit had ook geen verdere gevolgen (CGVS, p. 25), wat er op wijst dat ze jou niet actief wilden rekruteren. Je bleef hierna nog anderhalf jaar in Afghanistan (CGVS, p. 11). Verder werd je door niemand gevraagd om toe te treden tot de taliban (CGVS, p. 24, 25) en werd er onderling onder de jongeren van het dorp niet gesproken over de taliban (CGVS, p. 25). Evenmin haalde je deze vrees aan op DVZ (zie Vragenlijst). Gezien dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban jou wilden rekruteren omwille van het werk van jouw vader (CGVS, p. 24).

Dat ze jou zouden willen doden hebben omwille van deze reden staat in contrast met het feit dat ze jou zouden willen rekruteren. Het is niet duidelijk waarom de taliban zouden willen doden indien ze moeite zouden doen om jou te rekruteren.

De taliban zouden jouw vader, en jou, komen zoeken zijn de avond dat hij terug naar het ziekenhuis werd gebracht omdat zijn toestand was verslechterd. Die avond kwamen ze tweemaal langs (CGVS, p. 23, 24). De eerste keer was je bij een vriend aan het spelen, de tweede keer lag je te slapen en stuurde jouw

moeder jou naar de bureu (CGVS, p. 19, 24). Echter zijn de taliban bij deze twee bezoeken gebleven (CGVS, p. 23). Ze hebben geen andere bedreigingen geuit aan jouw familie (CGVS, p. 24, 25). Na jouw vertrek zouden ze nog langsgesproken zijn maar je kan niet zeggen hoeveel keer (CGVS, p. 23, 26). Je hebt dit niet gevraagd. Ze zouden hierbij voornamelijk naar jouw vader vragen (CGVS, p. 26). Daarnaast weet je ook niet wat er verder nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 26). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Zo is het ook verbazingwekkend dat jouw familie tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS jou niet inlichtte over het feit dat ze geen contact meer hadden met jouw vader en hij dus vermist was (CGVS, p. 29). Jouw familie woont bovendien nog steeds in het dorp, zonder verdere problemen (CGVS, p. 13, 15)."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP